

Jäsenkirje 1/2016

Julkaistu: 1 toukokuun, 2016 | Kirjoittanut: evankelointijavankilalahetus

JÄSENKIRJE 1/2016

Maaliskuussa saimme jälleen kokoontua vuosikokouksen merkeissä Iittalan Vapaaseurakunnassa. Ennen kokousta oli myös hengellinen tilaisuus, jossa Jouko Jutilan johdolla saimme kuunnella ja myös laulaa paljon Antti Sainion lauluja. Antti myös lauloi vanhan laulun omakohtaisesta junamatkansta, jonka sanat tekin saatte lukea tästä jäsenkirjeestä Antin kirjoituksesta. Soile Inkari johdatti kokousta eteenpäin ja saimme kuulla useimpia puhujia, jotka jakoivat Sanaa meille kuulijoille. Puhujina olivat Hämeenlinnan vankilan entinen johtaja Seppo Marttinen, vankilalähetit Pertti Hottinen, Antti Sainio ja Lauri Lahtinen, diakoni Katja Lahti, joka on mm. Vanajalla järjestänyt vangeille virkistyspäiviä.

Vuosikokouksessa valittiin uusi hallitus ja hallitukseen valittiin Soile Inkari, Pertti Hottinen, Virpi Heikkinen, Jouko Jutila ja Markku Rekola. Varalle valittiin Antti Sainio ja Aarni Koskikunnas. Jäsenmaksu päätettiin pitää samana eli 15 euroa / vuosi.

Rukoukset, jäsenmaksut ja lahjoitukset mahdollistavat sen, että voimme yhdessä jatkaa evankeliumin viemistä linnan muurien sisäpuolelle. Yksin ei kukaan pysty tehtävää tekemään, vaan kaikkia tarvitaan. Jäsenmaksut ja lahjoitukset voi käydä maksamassa yhdistyksen tilille: **FI44 5710 5220 0355 53**. Jäsenmaksu on **15 euroa**. Jäsenmaksuille viitenumero on 1504 ja vastaavasti lahjoituksille 5005. Kiitos Sinulle!

Haluaisin vielä siunata sinua virren 600 sanoilla; tuokoot ne sinulle rohkaisua ja lohdutusta päiviisi.

Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan
olemme kaikki hiljaa kätkeyt.
Me saamme luottaa uskolliseen Luojaan,
yhdessä käydä uuteen aikaan nyt.

Jos ahdistuksen tie on edessämme,
myös silloin Kristus meitä kuljettaa.
Annamme Isän käsiin elämämme.
Hän itse meille rauhan valmistaa.

Suo, Herra, toivon kynttilöiden loistaa,
tyyneksi, lämpimäksi liekki luo.
Valaiset pimeään, voit pelot poistaa.
Jää keskellemme, Kristus, rauha tuo!

Kun pahan valta kasvaa ympärillä,
vahvista ääni toisen maailman,
niin että uuden virren sävelillä
kuulemme kansasi jo laulavan.

Hyvyyden voiman uskollinen suoja
piirittää meitä, kuinka käyneekin.
Illasta aamuun kanssamme on Luoja.
Häneltä saamme huomispäivänkin.

(Virsi 600)

Sinua siunaten,

Virpi Heikkinen, sihteeri
Heitä onki järveen!

Näin Jeesus kehotti yhtä opetuslastaan, ja minä lisään siihen: ”Pidä vavasta kiinni!”

Liian moni vankilatyöhön mukaan lähtenyt on todella heittänyt onkensa järveen, kun ei ole näkynyt tulosta! Viisikymmentäkaksi vuotta olen pitänyt ongenvavasta tiukasti kiinni, ja tuloksia on erikoisesti nyt näkyvissä, sillä saamieni tietojen mukaan vankiloissamme on nyt toistasataa elävässä uskossa olevaa vankia, joten voimme todeta, ettei Jumalan Sana tyhjänä palaja.

On erikoisesti pantava merkille, että kun joku ”kuuluista” vanki on tullut uskovaiseksi, niin ”pikkurikollisetkin” ovat uskaltaneet ristin tielle!

Kuten edellä mainitsin, niin moni on jättänyt hyvin aloitetun evankelioimistyön ja jotenkin väsähtänyt ja jäänyt pois joukosta, mutta niinhän se oli Jeesuksenkin aikoina!

Monet ajatukset vievät minua Kakolan rundiin ja Anneksen kapeaan kokoushuoneeseen, jossa eräskin mies, pillereitä täynnä pyysi esirukousta ja silloin, häpeäkseni sen sanon, minä rukoilin sellaisen ylimalkaisen rukouksen. Mutta tuo mies tuli uskoon ja hoitelee tänä päivänä pientä liikettään jossakin päin Suomea!

Minä olen katsonut liian usein ihmiseen, enkä ole osannut ajatella, että JUMALA KATSOO SYDÄMEEN. Sillä sydämen uskolla tullaan autuaiksi, ja suun tunnustuksella pelastutaan.

Ennen oli pakkokirkko, joka ei paljoakaan hedelmää tuottanut, mutta nyt, kun on vapaakirkko, niin Sanaa kuullaan tarkasti, ja se jää itämään ihmissydämeen.

Itsemurhia on aina tapahtunut ja tapahtuu vieläkin monesta syystä. Eräs syy on velkaantuminen. Mutta kun Jeesus on maksanut jokaisen ihmisen syntivelan, niin se on maksettu eikä sitä enää peritä!

Kun tapahtuu se, mistä Raamattu kertoo, että uskovat temmataan tuuliin ja pilviin, niin olipa ihminen vanki tai vapaa, kun hän on Jeesuksen oma, niin vankiloiden sellitkin tyhjenevät silmänräpäyksessä!

Antti Sainio
Postijuna yössä (sanat Antti Sainio)

Kiittää postijuna vauhtiansa yössä

Kiskot kiittää ja vaunut kolisee

Mutta viimeisenä tuossa valovyössä

Kulkee vankivaunu kohti vankilaa

Siellä kopin pienen ahtaan komeroissa

Istuu vankiraukka hiljaa yksinään

Painaa raskaat raudat hänen jalkojansa

Kun hän muistaa taakse jäävää kotiaan

Valot asemien kohdilla ne vilkkaa

Juna yössä kiittää hirmuvauhtiaan

Vangin jaloissa vain jalkaraudat kilkkaa

Kun hän kulkee siinä kohti vankilaa

Rakas äiti kyllä neuvot mulle antoi

Kun mä illoin aina läksin iloihin

Vaikka tuskaa povellansa silloin kantoi

Silti rukoili hän aina puolestain

Ja ne raudat jotka jalkoja painoi

Kerran irroitettiin pois kokonaan

Mutta synnin raudat sydäntäni painaa

Niiden kanssa juoksen luokse Jumalan

Mutta koittaahan se vapauskin vielä

Lahja suuri mulle silloin annetaan

Vaikka kuljinkin mä vankiloiden tiellä

Muisti äiti puolestani rukoilla

Vapauteen Jeesus vapautti meidät

Orjuus uusin sitein sitoa ei saa

Kun sain elämäni Jeesukselle antaa

Veri katkoi kaikki kahleet kokonaan!

Samuel Rutherford kirjoittaa koskettavasti:

”Ainako kyntäjä vain kyntää, kun olisi kylväminen...” Jes 28:24

Varhaisena kevääna kävelin kauniin niityn ohi. Ruoho oli pehmeä, paksu ja hieno kuin valtavan suuri vihreä itämainen matto. Niityn reunalla oli ylväs, vanha puu, jonka lukemattomat metsälinnut olivat valloittaneet, ja koko lähiseutu oli täynnä niiden iloista, pirteätä viserrystä.

Kauan nojailin niityn aitaan katsellen ihailevin silmin kaunista luontoa. Sisimmässäni ajattelin, lieneekö Jumala luonut toista näin kaunista paikkaa kuin tämä suloinen niitty.

Seuraavana päivänä kuljin jälleen tuota samaista teitä. Ja katso, se eilinen kauneus oli mennyttä! Kyntömies oli tehnyt pahaa jälkeä suurine auroineen, joka seisoi vielä kynnöksellä. Vihreä ruohikko oli kynnetty, ja näkyvissä oli vain rumaa, ruskeata multaa. Laululinnut olivat lentäneet rauhallisempiin puihin. Ei jälkeäkään komeista voikukista ja suloisista orvokeista. Suruissani valitin: ”Kuka onkaan voinut näin julmasti tuhota tällaisen ihanan paikan?”

Silloin oli kuin näkymätön käsi olisi koskettanut silmiäni. Näin näyn elonkorjuuseen kypsyneestä viljapellosta. Näin pitkiä korsiä, jotka taipuivat täysien tähkien painosta. Voin melkein kuulla musiikkia, joka vienossa syystulessa soi kultaisen viljapellon yllä. Ja ennen kuin tajusinkaan, ruskea maa oli saanut kullankeltaisen loiston, jota sillä ei ollut edellisenä päivänä.

Oi, että me saisimme nähdä näyn kypsyneestä elopellosta aina silloin, kun Mestari kyntäjä tulee kääntämään sielumme syvyyksiä, kyntämään nurin sitä, mikä meistä oli niin kaunista, ja jättämään jäljelle vain paljasta ja rumaa.

Miksi en antaisi Herrani kyntää niin syvälle sieluuni kuin Hän näkee tarpeelliseksi? Minähän tiedän, että Hän kyntää saadakseen satoa elämästäni.